

O 3

05.02.20

Gisteren 46 jaar geleden kreeg ik verkering met de mooiste, liefste, sterkste, positiefste, meest inspirerende vrouw die God voor mij in petto had. Precies 25 jaar later motiveerde die vrouw mij om voor mezelf te beginnen. Zelfstandig tekenaar/schrijver – eigen baas. In de afgelopen twee decennia hebben we die datum geen jaar niet gevierd. Met gebak, of een terrasje. Dit jaar heb ik hem in stilte voorbij laten gaan. Het was me te hard, te anders. En dan was het ook nog Wereldkankerdag...

Onze. Vierde. Febru. Ari.

Proost.

Achter elke succesvolle man staat een sterke vrouw, luidt het gezegde. Ik heb het altijd anders ervaren. Als de nood aan de man kwam mocht ik achter haar schuilen.

De zachte groene jas van oma hangt aan de kapstok in het halletje. Die blijft daar ook hangen. Altijd. Dan kun je hem even aaien als je er langs loopt. Met je handen. Of zachtjes met je wang ertegen. En als je hem wilt knuffelen, dan kan dat ook.

Dat wilden de jongens. Dus trok Olivia de jas aan. Zodat haar broertje en haar neefje konden knuffelen met oma's zachte jas. Dat is fijn. Want op zulke momenten is oma even heel dichtbij.

Wat moet ik in hemelsnaam gaan doen als ik klaar ben met dit boek? Ik hou straks zeeën van tijd over. Een grote muurschildering maken met Hanny's hoofd? Al mijn vinylsingles weer eens goed alfabetisch ordenen? Een cursus Esperanto?

16.02.20

Herman Finkers loopt al achttien jaar rond met chronische lymfatische leukemie en zojuist maakte Jeroen van Merwijk bekend dat hij darmkanker heeft. Maar zij leven. Nog. Ik ga echt niet zitten wachten tot hun kwartet compleet is.

24.02.20

En dan wil het gebeuren dat de jongste drie het niet eens kunnen worden over wat ze willen kijken op tv. Dat je dan als opa het ding uitdoet en er letterlijk voor gaat zitten, op één van hun stoeltjes. Ze zitten samen op de bank en kijken naar je. Spontaan doe je een idiote act, met grote gebaren en stemmetjes en grappen waar zelfs om wordt gelachen. Als je dan klaar bent, neemt de kleindochter je plek in en doet ook iets gek. Ten slotte zit je met haar op de bank en kijkt naar een voorstelling van de jongste twee. Vol heftige neven-activiteiten.

En voor je het weet, voeren jullie samen een groot toneelstuk op dat de rest van de middag duurt.

Zonder publiek. Over politie en dieven en een hond en een school en een restaurant en eenhoorns en het bewaken van een vakantiepark met laserstralen en een slagboom.

Buiten valt de regen. Binnen geen onvertogen woord.

01.03.20

Ik heb de verjaardagskalender naar maart omgeslagen. Vorige keer heeft zij dat nog gedaan. Een jaar geleden. (Zij deed dat namelijk altijd.)

Ze heeft de maand niet meer vol mogen maken. 10 maart. Ook dat is een verjaar-dag. Maar niet eentje voor op de kalender.

04.03.20

Soms overkomt het je op plekken en momenten die je er zelf nooit voor zou hebben bedacht. Spontaan en onverwacht.

Ik was op een BSO om een workshop striptekenen te geven aan een groepje van zes kinderen in de leeftijd van vier t/m acht jaar. We zagen elkaar voor de eerste keer. Zoals eigenlijk altijd was de les gezellig en uitbundig, heel inspirerend ook. Toen we ongeveer een half uur bezig waren, vertelde één van de oudste jongens zomaar vanuit het niets dat hij volgende maand met zijn ouders met de boot naar Engeland gaat. Om de as van zijn oma uit te strooien, die dan een jaar geleden is overleden. Kanker. En dat hij zijn oma mist maar dat hij haar voor zijn gevoel van binnen altijd met zich meedraagt. Soms voelt hij dat ze naast hem staat, heel dichtbij hem is. Of ik vond dat dat zo kon zijn, vroeg hij me.

Op zo'n moment schiet je even heel snel het een en ander door je hoofd. Kan ik dit nu aan? Ben ik hiervoor wel de aangewezen persoon? Voor het blok. Is dit de plek en het gezelschap voor zo'n beladen onderwerp? Zeg ik niet iets verkeerd? Waarom deelt deze knul zijn persoonlijke gedachten met mij, een wildvreemde immers? Ik kon hem niet anders dan mijn persoonlijke visie geven, en die hoeft lang niet voor iedereen op te gaan.

Aan de andere kant koesterde ik de onbevangen eerlijkheid van de jongen, en dit is wel de manier waarop ik in mijn eigen rouwverwerking sta, in hoe ik er ook samen met mijn eigen kleinkinderen mee probeer om te gaan. Bovendien deed het me goed dat hij zich kennelijk zo bij me op zijn gemak voelde dat hij me de – voor hem duidelijk belangrijke – vraag stelde.

Ik moest kortom zijn vraag serieus nemen, er zat niets anders op. Dus ik zei dat ik ervan overtuigd was dat zijn oma in hem zit. Of in de dingen om hem heen. En dat dat voor iedereen anders is, elk mens kan het immers op zijn eigen wijze beleven.

'Je vader en moeder ervaren het waarschijnlijk net zo, of misschien juist wel heel anders' zei ik. 'Het is maar net hoe jij of hij of zij het voelt.'

Durfde ik het aan? Vooruit. Ik vertelde zo luchtig mogelijk dat een jaar geleden mijn vrouw ook is overleden, de oma van mijn kleinkinderen. En dat voor het ene kleinkind oma zich op de maan bevindt en voor een ander in zijn hart – hun oma is overal, de herinnering aan haar zit in alles.

Tijdens dit hele gesprek bleven we allemaal gewoon doorgaan met tekenen, het vormde een heel normaal onderdeel van de groepsactiviteit. Soepel. Niks geen spanning of verstoring. Geen van de andere kinderen gaf blijk van onderbreking, er hing een sfeer van volkomen vanzelfsprekendheid.

Toen ik merkte dat de jongen het oké vond zo, gaf ik de groep een nieuwe instructie en begonnen de kinderen aan de volgende stap op hun papier.

Ik kom om ze te leren tekenen. Maar soms krijg je de kans om een beetje meer te bieden, misschien zelfs veel. Dit werk betekent voor mij dan ook zo veel meer dan enkel de kost verdienen. Op sommige

momenten vallen alle aspecten van mijn creatieve belevingswereld bijna achteloos naadloos samen. Dat is heel bijzonder.

© 2020 Theo Bennes